

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **MVDr. D. G.**, bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. N. K., advokátom so sídlom v N., proti odporcovi **D., s.r.o.** so sídlom v M., zastúpenému JUDr. P. P., advokátom so sídlom v B., **o určenie neplatnosti výpovede a určenie, že pracovný pomer naďalej trvá**, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 5 C 384/2008, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2012 sp. zn. 5 Co 118/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2012 sp. zn. 5 Co 118/2011 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Malacky rozsudkom zo 4. novembra 2010 č.k. 5 C 384/2008-139 určil, že výpoveď daná odporcom navrhovateľovi 29. septembra 2004, doručená mu 29. septembra 2004, je neplatná a pracovný pomer uzatvorený medzi navrhovateľom a odporcom trvá naďalej. Rozhodnutie o náhrade trov konania si súd vyhradil až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Malacky súdny poplatok v sume 33,19 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak po zistení, že podľa spoločenskej zmluvy o založení odporcu, jej spoločníkmi sú dvaja spoločníci, a to P. a I., navrhovateľ bol podľa § 17 spoločenskej zmluvy menovaný konateľom tejto obchodnej spoločnosti. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi účastníkmi bola uzavretá pracovná zmluva 28. februára 2002 s dohodnutým dňom nástupu do práce 1. marca 2002. Ako druh práce bola dohodnutá funkcia „konateľ firmy“, ďalšie pracovné

podmienky dohodnuté neboli. Dňa 1. marca 2002 bola uzavretá aj ďalšia pracovná zmluva, v ktorej bol dohodnutý druh práce, ktorú mal vykonávať navrhovateľ, a to práca „riaditeľa spoločnosti“. Aj v tomto prípade bol dohodnutý deň nástupu do práce 1. marec 2002, v bode 6 zmluvy – ďalšie dohodnuté podmienky sa uvádza, že pracovník vykonáva všetky druhy prác pre zabezpečenie plynulého chodu spoločnosti. Obidve tieto pracovné zmluvy podpísal ako zamestnávateľ aj ako zamestnanec navrhovateľ, keďže bol jediným konateľom a jediným zamestnancom odporcu. Pracovná zmluva z 1. marca 2002 bola uzavretá na dobu neurčitú; podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočky Nitra navrhovateľ bol registrovaný v informačnom systéme tejto pobočky u odporcu ako u zamestnávateľa s dátumom vzniku povinného poistenia zamestnanca 1. marca 2002 do 30. septembra 2004. Svedkyňa M. F., ktorá vykonávala pre odporcu na základe dohody účtovnícke práce v rokoch 2002-2004 potvrdila, že navrhovateľ vykonával pre odporcu sám všetky činnosti, za prácu dostával mzdu, poskytoval jej podklady pre účtovníctvo spoločnosti. Podľa názoru súdu odporca, resp. jeho spoločníci by mali mať vedomosť, že v spoločnosti s ručením obmedzeným, v ktorej sú spoločníkmi, pracuje zamestnanec. Boli im predkladané účtovné doklady o hospodárení firmy, o jej výdavkoch, príjmoch a pod., prípadne mali možnosť kedykoľvek oboznámiť sa s nimi. Na základe pracovnej zmluvy vypočítala navrhovateľovi mzdu, uhrádzala všetky s tým súvisiace odvody a navrhovateľ realizoval potrebné úhrady. Dňa 29. septembra 2004 odporca dal navrhovateľovi výpoveď z pracovného pomeru z 29. septembra 2004, v ktorej sa uvádza, že navrhovateľovi je „daná výpoveď - rozviazanie pracovného pomeru dohodou“. List je podpísaný konateľom odporcu aj navrhovateľom. Navrhovateľ nesúhlasil so skončením pracovného pomeru, preto odporcovi listom zo 7. októbra 2004 oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní a dňa 11. októbra 2004 podal na Okresný súd Nitra žalobu o určenie neplatnosti výpovede a určenie trvania pracovného pomeru. Podľa názoru súdu navrhovateľovi nebola daná výpoveď podľa § 63 Zákonníka práce, nebol s ním skončený pracovný pomer okamžite a neskončil ani v skúšobnej dobe. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní a podal na súd žalobu o určenie neplatnosti výpovede, nemohlo dôjsť medzi účastníkmi ku skončeniu pracovného pomeru dohodou. Podpisom listu z 29. septembra 2004 navrhovateľ potvrdil iba jeho prevzatie. Skončenie pracovného pomeru dohodou nebolo v súlade s vôľou navrhovateľa, čo preukázal svojím konaním. Z uvedených dôvodov považoval výpoveď za neplatnú a návrhu vyhovel. Okresný súd nesúhlasil s názorom odporcu, že skutočnosť, že navrhovateľ bol konateľom odporcu,

vylučuje možnosť, aby s rovnakou právnickou osobou uzatvoril pracovnú zmluvu a za nesprávny považoval jeho názor, že konateľ obchodnej spoločnosti nemôže byť s ňou aj v pracovnom pomere. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 151 ods. 3 O.s.p. O povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok na účet súdu rozhodol podľa § 4 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 prvej vety zákona č. 71/1992 Zb.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu rozsudkom z 24. apríla 2012 sp. zn. 5 Co 118/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 298,50 €. Na odôvodnenie zmeny rozhodnutia uviedol, že právne predpisy ani povaha spoločnosti s ručením obmedzeným nebránia tomu, aby iné činnosti pre túto spoločnosť vykonávali fyzické osoby na základe pracovnoprávných vzťahov, pokiaľ náplňou pracovného pomeru nie je výkon činnosti štatutárneho orgánu. Skutočnosť, že fyzická osoba je konateľom spoločnosti nebráni tomu, aby s ním spoločnosť ako zamestnávateľ uzavrela pracovnú zmluvu a nie je vylúčené a zákon s takouto možnosťou počíta v § 132 ods. 3 Obchodného zákonníka, aby navrhovateľ ako štatutár odporcu mohol uzatvoriť v mene spoločnosti s ručením obmedzeným so sebou ako fyzickou osobou pracovnú zmluvu, keďže výkon štatutára sa nezhodoval s výkonom činnosti riaditeľa spoločnosti (s činnosťou navrhovateľa pre spoločnosť) a zároveň potvrdzuje vedomosť odporcu o pracovnom pomere navrhovateľa. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na viacero závažných skutočností, na základe ktorých ustálil, že odporca vedel o uzavretí „zmluvy o pracovnom pomere“ medzi navrhovateľom a odporcom a súhlasil s tým. Predovšetkým za dobu takmer 3 rokov od uzavretia pracovného pomeru až po dohodu o skončení pracovného pomeru sa odporca nemohol spoliehať, že navrhovateľ bude vykonávať funkciu konateľa bez nároku na odmenu, hoci konateľ odporcu - spoločník P. uvádzal, že boli dohodnutí s navrhovateľom na odmene za výkon štatutára, čo však nedokazuje, že mu bola nejaká odmena vyplácaná. To znamená, že odporca musel mať vedomosť aj o výplate nejakej finančnej odmeny navrhovateľovi – teda mzdy, s ktorou súhlasil. Tiež výkon povinností konateľa v zmysle § 18 spoločenskej zmluvy obchodnej spoločnosti (odporcu) sa nezhoduje s výkonom činností, ktoré u odporcu vykonával navrhovateľ – nákup tovaru, príjem tovaru, jeho preclenie, vykladanie, skladovanie, triedenie, distribúciu, fakturáciu, úhrady, čo potvrdila svedkyňa F.. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že právny úkon účastníkov z 29. apríla 2004 nazvaný ako výpoveď z pracovného pomeru, je písomná dohoda

zamestnávateľa a zamestnanca, kde nemusel byť uvedený dôvod ukončenia pracovného pomeru, lebo si to navrhovateľ nevymienil, nejednalo sa o skončenie pracovného pomeru z organizačných dôvodov, bol v nej uvedený dátum skončenia pracovného pomeru, bola datovaná a podpísaná, teda je platná a pracovný pomer navrhovateľa už netrvá, skončil dňa 29. septembra 2004. Z uvedených dôvodov zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že jeho pracovný pomer u odporcu skončil dohodou. Trval na tom, že k dohode o skončení pracovného pomeru podľa § 60 ods. 1 Zákonníka práce nedošlo, čo tvrdil už v návrhu na začatie konania. Bol toho názoru, že pri posudzovaní textu predmetnej písomnosti, by malo skôr ísť o výpoveď podľa § 59 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a v takom prípade mal odporca postupovať podľa § 61 ods. 1 a nasl. Zákonníka práce. Po oznámení odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní a v dôsledku neplatnosti výpovede trvá jeho pracovný pomer, odporca na toto jeho oznámenie reagoval vyjadreniami, či už písomnými alebo prednesmi na pojednávaniach, kde nikdy nespochybnil, že svojím konaním chcel dať navrhovateľovi výpoveď a nie sa „dohodnúť na výpovedi“. Svoje konanie obhajoval poukazom na konanie navrhovateľa, ktoré odôvodňovalo jeho jednostranný prejav vôle – výpoveď. Podľa jeho názoru nebolo medzi účastníkmi sporné, že odporca mu mienil dať výpoveď ako jednostranný prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom, ktorý aj argumentačne obhajoval. Pokiaľ mal odvolací súd pochybnosti, stačilo vyhodnotiť obsah odvolania citovaného aj na str. 4 rozsudku, ktorým sa odporca domáhal už ani nie (ne)platnosti výpovede, ale bránil sa tým, že vlastne medzi účastníkmi žiadny právny vzťah – pracovný pomer nevznikol, preto sa navrhovateľ nemôže ani domáhať určenia, že jeho pracovný pomer u odporcu nezanikol a že naďalej trvá. Zdôraznil, že on považoval napadnutý právny úkon za výpoveď, odporca tiež za výpoveď, pričom sa bránil tým, že išlo „o nadbytočný právny úkon“, lebo vlastne platný pracovný pomer nevznikol; nikdy ale netvrdil, že sa s navrhovateľom dohodol. Vzťahy medzi navrhovateľom a odporcom sú také, že nikto by si nedovolil ani v teoretickej rovine uvažovať o možnosti dohody. Krajský súd svojím rozhodnutím „vnútil účastníkom konania prejav vôle, ktorý ich nikdy ani nenapadol.

Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu „zmeniť a odvolanie odporcu zamietnuť“.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie zamietnuť. Odvolací súd sa dostatočne vyporiadal s vykonanými dôkazmi, aj v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že navrhovateľ ako štatutárny orgán a fyzická osoba mohol sám so sebou uzavrieť pracovnú zmluvu a teda mohol ukončiť aj pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom písomnou dohodou, v ktorej nemusel byť uvedený dôvod skončenia pracovného pomeru. Odporca sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že návrh na určenie neplatnosti výpovede a určenie, že pracovný pomer navrhovateľa trvá, je nedôvodný. Nesúhlasil s názorom navrhovateľa, že odvolací súd vnútil účastníkom konania prejav vôle; odvolací súd sa vecou podrobne zaoberal, v rozhodnutí svoj právny záver dostatočne odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozsudku, ktorý možno napadnúť dovolaním (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok (§ 243a ods.1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd sa obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdil. Dovolací súd však dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie je postihnuté vadou podľa

§ 237 písm. f/ O.s.p.; podľa dovolacieho súdu totiž postupom odvolacieho súdu bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny, zákonu sa priečiaci postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré sú mu poskytované v občianskom súdnom konaní.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinstančnom konaní.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na skutkových zisteniach, so zreteľom na ktoré dospel k právnomu záveru, že odporca dal navrhovateľovi dňa 29. septembra 2004 výpoveď, ktorá je neplatná a pracovný pomer uzatvorený medzi účastníkmi trvá naďalej. Odvolací súd, ktorý zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrh zamietol, na rozdiel od súdu prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že právny úkon z 29. septembra 2004 nie je výpoveď z pracovného pomeru, ale je to „písomná dohoda zamestnanca a zamestnávateľa, kde nemusel byť uvedený dôvod skončenia pracovného pomeru, lebo si to navrhovateľ nevymienil“, nejednalo sa ani o ukončenie pracovného pomeru z organizačných dôvodov, bol v nej uvedený dátum ukončenia pracovného pomeru, bola datovaná a podpísaná, teda je platná a pracovný pomer navrhovateľa už netrvá a skončil dňa 29. septembra 2004.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu neprebehlo konanie pred odvolacím súdom podľa zásad spravodlivého súdneho procesu. Vzhľadom na dôvod, pre ktorý súd prvého stupňa návrhu na určenie neplatnosti výpovede a určenie trvania pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu vyhovel, nebola v konaní na prvom stupni posudzovaná otázka

skončenia pracovného pomeru navrhovateľa dohodou, ktorý spôsob skončenia pracovného pomeru listinou z 29. septembra 2004 navrhovateľ od počiatku (už v návrhu na začatie konania) rozhodne popieral (dôkazom čoho je aj podanie samotného návrhu na určenie neplatnosti výpovede).

So zreteľom na priebeh konania na súde prvého stupňa, jeho výsledky a tiež obsah odvolania odporcu (č.l. 148 a nasl. spisu), ktorý tiež ani v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa netvrdil, že pracovný pomer s navrhovateľom skončil písomnou dohodou z 29. septembra 2004, ale v odvolaní začal popierať vôbec vznik a samotnú existenciu pracovného pomeru navrhovateľa a tvrdil, že navrhovateľ nemôže mať preto právny záujem na určení neplatnosti výpovede z neexistujúceho pracovného pomeru, lebo legitímne očakávanie navrhovateľa, že v odvolacom konaní bude posudzovaná (iba) správnosť dôvodov, ktoré súd prvého stupňa viedli k určení neplatnosti výpovede, prípadne dôvodov uplatnených v odvolaní odporcu.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odôvodnil svoj záver o vzniku pracovného pomeru navrhovateľa, o existencii ktorého musel odporca za dobu takmer troch rokov mať vedomosť a konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že navrhovateľ ako štatutár odporcu mohol uzatvoriť so sebou ako fyzickou osobou pracovnú zmluvu, keďže výkon štatutára sa nezhodoval s výkonom činnosti riaditeľa spoločnosti (s činnosťou navrhovateľa pre spoločnosť). Odvolací súd po vyriešení otázky vzniku pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu, ktorú riešil aj súd prvého stupňa, pristúpil aj k riešeniu ďalšej, dovtedy (ešte) nenastolenej otázky spôsobu skončenia pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu dohodou, t.j. písomným právnym úkonom „z 29. septembra 2004, označeným ako výpoveď z pracovného pomeru dohodou“ (viď str. 10 prvý odsek, druhá veta napadnutého rozsudku), ktorý súd prvého stupňa kvalifikoval ako neplatnú výpoveď. Tým však odvolací súd odňal dovolateľovi možnosť realizovať procesné oprávnenie účastníka občianskeho súdneho konania – oprávnenie domáhať sa v konaní o riadnom opravnom prostriedku preskúmania správnosti (novo zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom (opravnom) súde. Navrhovateľ sa v dôsledku toho až z rozhodnutia odvolacieho súdu dozvedel, že tento súd vyvodil svoj iný právny záver než súd prvého stupňa zo skutkových okolností zistených súdom prvého stupňa bez toho, aby dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa zopakoval

alebo doplnil. V dôsledku toho navrhovateľ k inému právnomu záveru odvolacieho súdu o skončení pracovného pomeru dohodou ani nemal možnosť vyjadriť sa a prípadne predložiť dôkazy, ktoré sa z hľadiska dovtedajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili významnými, avšak z hľadiska právnych záverov odvolacieho súdu mohli byť rozhodujúce. Z uvedeného vyplýva, že postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na to, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesnej vade konania zakladajúcej zmätočnosť, zrušil dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 243b O.s.p.) bez toho, aby skúmal opodstatnenosť námietky dovolateľa, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že vzhľadom na formulácie obsiahnuté v dovolaní, navrhovateľ namieta aj nedostatočné odôvodnenie právneho záveru odvolacieho súdu. Dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí mať (viď § 211 ods. 2 O.s.p.) náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. Aj odvolací súd sa preto v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené skutočnosti, ale tiež s poukazom na všetky relevantné úvahy, ktoré ho viedli k právnym záverom, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné.

Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedá ustanoveniam § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.

Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd sa vyporiadal so vznikom a existenciou pracovného pomeru navrhovateľa, avšak jeho záver o skončení pracovného

pomeru dohodou pre nedostatok dôvodov zostal nepreskúmateľný, z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých úvah a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k uvedenému záveru, v dôsledku ktorého zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrh zamietol. Pokiaľ napadnuté rozhodnutie nevysvetľuje, na akom podklade odvolací súd – bez zopakovania alebo doplnenia dokazovania – dospel k záverom odlišným od záverov súdu prvého stupňa, ktoré boli pre rozhodnutie o veci podstatné, je rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné a najvyšší súd nemá možnosť aj z tohto dôvodu posúdiť do všetkých dôsledkov jeho vecnú správnosť. Aj táto procesná nesprávnosť (nepreskúmateľnosť) je judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Vzhľadom na to, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež aj k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. septembra 2015

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Kludia Vrauková